

ЯКИМИ ЛЮДЬМИ ПОВИННІ ВИ БУТИ?

Єпископ Х. Девід Бертон
Верховний єпископ

Вогник ЦСО для молодих дорослих • 2 листопада 2008 р. • Університет Бригама Янга

Мені й сестрі Бертон, а також декому з наших родичів, троє з яких є студентами Університету Бригама Янга, а один—студентом Державного університету Юти, і наша гарна подруга, Крістал Мінг, яка вчиться в інституті релігії при Університеті штату Вашингтон, надзвичайно приємно бути з вами у цей недільний вечір. Ми з Барбарою з великим задоволенням спілкуємося з підростаючим поколінням. Ми в захопленні від вашої життєрадісності. Ми зачаровані вашою відданістю. Ми поважаємо вас за те, чого ви вже досягли за своє юне життя і чого ще досягнете у відданому служінні нашому Небесному Батькові й одне одному. Ми любимо вас за вашу чесноту і порядність, що видно на ваших обличчях і відчувається у самій вашій присутності.

Два тижні тому ми із сестрою Бертон були на духовному вечорі для храмових працівників храму в Наву. Більшість із тих чудових людей у два-три рази старші за вас. Перебуваючи в тому прекрасному домі, ми відчували надзвичайний дух. Той самий дух ми відчуваємо цього вечора, спілкуючись із вами. Проте, я трохи більше хвилююся тепер, перебуваючи завдяки супутниковому та іншим видам зв'язку з вами, тими, хто зібралися у такій кількості як в цьому чудовому залі студмістечка, так і в багатьох інших місцях по всьому світу.

Я ніколи не забуду, як я вперше виступав на генеральній конференції. У запрошенні було сказано, що у мене є 14 хвилин на недільній ранковій сесії одразу після виступу Президента Говарда В. Хантера. Зрозуміло, що тоді мене все це теж дуже лякало. Приблизно за тиждень до генеральної конференції я зустрівся в холі зі старійшиною Расселом М. Нельсоном, і він поцікавився, як у мене йдуть справи з виступом. Я зізнався йому, що мені дуже важко готуватися. І саме тоді до мене дійшло: він знає про мій виступ тільки тому, що в його запрошенні було вказано, що він виступає після мене! Озброєний власною здогадкою, я сміливо запитав старійшину Нельсона, чому такого “зеленого” і переляканого, як я, призначили виступати між президентом Хантером і ним. На мить

він замислився, а потім, як завжди, ледь примруживши око, сказав: “Єпископе, як на мене, це зроблено через натхнення, аби ми могли добре виглядати на вашому фоні”. Рівень страху тоді зріс до свого історичного максимуму.

“Чи станете ви коли-небудь дорослою людиною?”

Майже півсторіччя тому, перед тим як вирушити на місію до Австралії, приблизно 4 роки у мене була можливість працювати у гольф-клубі на видатного шотландського гравця-профі. Його звали Алекс С. Мак-Кафферті. Він не належав до нашого віросповідання, і хоч прожив серед святих останніх днів понад 25 років, так і не зрозумів нашого вчення і євангелії. Він був першокласним керівником фірми, і я завжди буду вдячний йому за щедрість і доброту. Алекс терпляче вчив мене мистецтву гри у гольф, і це допомогло мені досягати успіху на змаганнях у молоді роки та насолоджуватися гольфом як способом відпочинку усе життя потім. Часом він, розмовляючи зі страшенним шотландським акцентом, міг висловлюватися дуже колоритно. Коли я не виправдовував його очікувань або помилявся у роботі з клієнтами, він дуже м'яко, але по-шотландськи рішуче вставляв слівце, після якого у нього йшло традиційне запитання: “Девіде, синку, ну коли ти вже станеш дорослою людиною?”

Я й досі пам'ятаю слово в слово відповідь Алекса, коли я зрештою набрався мужності і повідомив йому, що прийняв покликання від Божого пророка і 2 роки служитиму місіонером в Австралії. А це означало, що я йду від нього з роботи. Того разу він увернув кілька міцних слівцець, а потім заявив: “Девіде, синку, ти ніколи не станеш дорослою людиною, якщо будеш носитися по світу й паякати про релігію”.

За день чи два до від'їзду я заїхав до мого доброго друга Алекса, щоб попрощатися з ним. Коли я тиснув йому руку і дякував за все, він притяг мене ближче до себе і вручив конверт. У кожного в очах

стояли сльози. Я швидко пішов до машини і поїхав до сусіднього парку. За кілька хвилин я зупинився в затишному місці і прочитав лист Алекса, до якого він додав пристойну суму на оплату моєї місії.

Приблизно через рік, коли я служив в австралійському місті Аделаїда, я знов отримав від Алекса листа. У ньому було написано: “Девіде, синку, мені сказали, що через рік місіонер має обновити костюм. Ось тобі гроші, купи собі костюм з найкращої шотландської вовни”.

Через кілька днів після повернення з Австралії, я заїхав до гольф-клубу, щоб привітатися. Алекс спитав, чи готовий я грати у гольф. Я відповів, що з професійним гольфом зав’язав, адже довелося продати ключки і машину, щоб погасити витрати на місію. До того ж мені вже давно слід було серйозно взятися за свою освіту.

Він відповів, почавши репліку зі свого звичного слівця: “Девіде, синку, ти ніколи не станеш дорослою людиною, якщо не будеш грати в гольф. Іди зараз же до крамниці й вибери собі найкращий комплект ключок”.

Я так і зробив. Минуло майже 50 років, а ті ключки й досі у мене. Звісно, мені зовсім не подобалася колоритна мова Алекса, але я завжди буду вдячний йому за ті уроки чесності, цілісності й щедрості, які я засвоїв, працюючи на нього.

Протягом довгих років я часто замислювався над запитанням Алекса: “Коли ти вже станеш дорослою людиною?” Він своєрідно висловлював своє невдоволення мною. Він питав про мою здатність доводити все до кінця, зосереджуватися на завданні й умінні віддаватися роботі. Він також питав, чи є в мене бажання досягти успіху, бути продуктивним і корисним членом суспільства. Я знов і знов осмислював ці запитання. Мушу визнати, що тоді це були глибокі запитання і що такими вони залишаються й зараз. Моя справа й досі під грифом “В роботі”. Я також дійшов висновку, що Алекс питав не стільки про курс мого життя, скільки про життєві досягнення. Але з його запитання напрошується інше запитання: що є успіхом у цьому житті?

Набувайте Христових рис

Насправді, можливо нам краще зосередитися не на запитанні, чи “станемо ми дорослими людьми” або чи досягнемо успіху в очах світу, а на запитанні, що його поставив Сам Спаситель: “Отже, якими

людьми повинні ви бути?” І ви пам’ятаєте, як Він Сам відповів: “Істинно Я кажу вам, такими самими, як Я є” (3 Нефій 27:27). Крім того, Спаситель казав: “Те, що ви бачили, як Я робив, саме те будете ви робити” (вірш 21).

Якими чоловіками і жінками ми маємо бути? Продовжуючи думку, я запитую: яким є життя, схоже на Христове? З яким настроєм долати життєві випробування? Що означає бути “такими самими, як Я є”? Звісно, я не знаю всього, що від нас очікується, але як приклад можна назвати такі якості, як любов до Бога і ближніх, співчуття, приклад, послух, служіння і дотримання завітів.

Нещодавно від пухлини в мозку помер один наш знайомий і близький друг нашої дочки й зятя. Він доблесно й довго боровся за життя. Перед смертю один його друг передав його дружині вірш, в якому виражав свої почуття до нього. Маючи дозвіл, я прочитаю вам цей вірш—не щоб його оцінювали як твір, а як вияв почуттів. Слухайте:

“[Дорога] Даєна,
Прошу, скажи Гарольду “дякую!”,
Що змінив моє життя
І був для мене прикладом
Провідника священства,
Людини, яка дбає про інших,
Безкорисливого, невтомного служіння
Та чистої, Христової любові.

Прошу, скажи Гарольду про безліч спогадів,
Які при мені весь час, щодня,
Які зміцнюють мене,
І ведуть мене вперед—
Спогади, пов’язані з ним,
Коли ми служили разом...

Прошу, скажи Гарольду, як його приклад
Люблячого чоловіка,
Доброго батька,
Відданого слуги Господа,
Його гумор,
Його бачення
Дали мені взірець, на який я міг рівнятися,
І благословили життя моєї дружини і дітей.

Прошу, скажи Гарольду, що мені було за честь
Товаришувати з ним у земному житті
І служити разом з ним.

Прошу, скажу Гарольду про мої сльози
І про сердечний біль,

Знаючи, що скоро він повернеться
І звітуватиме.

Прошу, скажи Гарольду, що я люблю його
За його доброту,
Його приклад
І його дружбу.

Прошу, скажи Гарольду, що я сумуватиму за
ним,
Але щосили готуватимуся,
Аби радіти знову з ним
У небесних оселях Всевишнього Бога.

Прошу, скажи Гарольду, що я служитиму
Господу
З усім своїм серцем, розумом і силою
В пам'ять про його приклад,
І відданість,
І вірність Господу.

Прошу, скажи Гарольду...
Дякую!¹

Якості, згадані у вірші “Прошу, скажи Гарольду”, можуть бути гідні застосування в *нашому* житті. Якщо такі чесноти, як приклад, сила у священстві, піклування про людей, служіння, любов, здатність бути зразковим чоловіком і батьком, доброта, дружба, відданість і вірність, можуть бути притаманними нам, як вони були притаманними Гарольду, то, звісно, наше життя може вважатися подібним до Христового—ось це і є досягненням й успіхом.

Президент Томас С. Монсон часто згадує про свій шотландський спадок та дитинство в оточенні своїх шотландських дідусів і бабусь, діток, дядьків і двоюрідних братів і сестер. Цікаво, скільки разів він чув щось на зразок: “Томмі, синку, коли ти вже станеш дорослою людиною?” Підозрюю, що як дитина, яка мала різнобічні інтереси, творчий та обдарований уявою розум і невичерпний запас енергії, він, мабуть, не раз чув це запитання.

Життя Президента Монсона служить для нас зразком. Особливо це стосується сфери, яку я називаю його приватним священнослужінням. З іншого боку, його публічна діяльність у всіх на видноті: служіння на рівні приходу, колу, місії та на загальноцерковному рівні. Навряд чи у цьому розподілі була людина, більш віддана всім своїм церковним покликанням, ніж Президент Томас С. Монсон.

Час від часу перед нами промайне той чи інший вияв його приватного священнослужіння. Служіння людині, турбота про неї, допомога їй і благословення, підбадьорення і втішення її—усе це є невід'ємним у його приватному священнослужінні.

Нещодавно одна наша сусідка, що живе через дорогу, ненадовго потрапила до лікарні. Коли ми з дружиною, Барбарою, відвідали її, їй аж кортіло розповісти, що до них після причасних зборів приїжджав Президент Монсон.

“Він був так близько,—із захватом казала вона,— що я могла навіть доторкнутися до нього!”

Як вона була захоплена тим, що про неї турбувався сам Президент Церкви!

Президент Монсон живе за правилом, якого часто навчає: “В англійській мові є п'ять найважливіших слів—*Я тобою пишаюся!* Чотири найважливіших слова—*Яка у тебе думка?* Три найважливіших слова—*Будь так ласкавий!* Два найважливіших слова—*Дякую тобі!* Найменш важливе слово—*Я*”.

Важливі уроки Спаситель часто викладав притчами. Так і Президент Монсон любить ілюструвати вчення історіями. Президент Генрі Б. Айрінг, розповідаючи, як Президент Монсон використовує їх, сказав, що вам може здатися, що ви вже чули цю історію. Та якщо ви будете терплячими й уважно послухаєте, то побачите, що це вже інша історія, адже Дух надихатиме вас сприйняти послання по-іншому.

Одна з таких історій з життя Президента Монсона сталася ще тоді, коли він був дияконом. Він та інші члени його кворуму очевидно отримали завдання бути “ескімосами” у приходській виставі. Сестра Президента Монсона грала роль Леді Ліберті. Коли напередодні вистави вона сильно захворіла на ларингіт, усі боялися, що вона не зможе промовити свої слова і зіпсує шоу. “Ескімоси” вирішили якось діяти. Вони зібралися в кімнаті у підвальному приміщенні будинку зборів і стали на коліна. Вони просили Господа втрутитися Своїм Духом і допомогти сестрі Президента Монсона. У визначений час Леді Ліберті змогла чітко й досить голосно промовити свої слова. Сестра Президента Монсона називала цей випадок справжнім чудом в її житті і дуже була вдячна “ескімосам”.

Ця проста історія нагадує нам, що Президент Монсон завжди мав велику віру й умів молитися. Він і сьогодні користується цими дарами, щоб

благословити життя багатьох. Він є прикладом того, якими мають бути чоловіки й жінки—людьми віри й молитви. Молитва є необхідною для особистої моці та переконаності. Пригадуєте запитання Нефія до його маловірних братів: “Чи запитували ви Господа?” (1 Нефій 15:8). Життя Президента Монсона, присвячене служінню, є взірцем, дивлячись на який ми можемо направити і впорядкувати власне життя.

Приймаючи рішення, молитесь про допомогу

Багато хто з вас стоїть на порозі прийняття життєво важливих рішень, що визначатимуть ваше земне життя і життя вічне. Дехто ще вирішує, що йому робити з навчанням. Інші обдумують питання служіння на місії. Багатьох хвилює, як розвивати професійну кар’єру або що робити в житті. Можливо, дехто з вас намагається вирішити, чи є той, хто поряд, “тією самою” людиною, яка має бути вашим вічним супутником. Прийняти ці рішення буде набагато легше, якщо ви звернетесь з ними до Господа в молитві.

Хтось із вас бореться з гріхом і намагається вирішити, чи хоче бути очищеним силою Спокути Ісуса Христа. Хтось може хитатися у свідченні про євангелію і намагатися вирішити, що робити, аби змінити напрямок. Рішення стосовно цих та інших важливих питань великою мірою позначаються на тому, якими чоловіками і жінками ви будете і чого досягнете у своєму житті, або, як казав мій друг Алекс, чи станете ви людьми.

По-справжньому важливі життєві рішення приймати дуже важко. Завжди є ці “а якщо...”, “а ще...” та “але...”, якими так ускладнюється і відкладається на невизначений час вибір. Я також мріяв про таку собі чарівну пігулку, щоб тільки-но приймеш її—їй одразу приймаєш найкраще рішення. Та оскільки такого засобу немає, то чи дозволите мені дати одну-єдину пораду, яка допоможе вам у процесі прийняття рішення? Шукайте участі нашого Небесного Батька через смиренну молитву, а тоді майте віру та рішучість робити так, як Він порадив через Святого Духа. Господь просить нас обмірковувати проблеми в розумі, а потім запитувати в Нього. Він обіцяє: “Я зроблю так, щоб твої груди запалали зсередини; отже, ти відчуєш, що це правильно” (УЗ 9:8). На те, якими чоловіками і жінками ви будете, значно вплине ваша готовність

слухати і приймати тихий, лагідний голос. Не забувайте, що слухати зокрема означає “відчувати, що це правильно”.

Нещодавно у Сполучених Штатах завершився ще один чемпіонат з бейсболу. Закінчилася Світова серія, і вже коронували нових чемпіонів. Більше 50 років тому за бостонський “Ред-Сокс” почав грати один чудовий спортсмен. Принаймні двічі його блискача кар’єра бейсболіста переривалася призовом служити в армії. Він був льотчиком-винищувачем. У ЗМІ його називали “неймовірна тріска”, адже він був надзвичайно худий, але дуже вправно бив по м’ячу. Його найбільше досягнення у сфері спорту в тому, що він був останнім гравцем головної ліги, який в середньому за рік видавав 400 влучень по м’ячу. Це означає, що він часто добігав до першої бази, адже влучав по м’ячу 4 рази з 10. За останні півстоліття нікому не вдалося повторити його досягнення. Того гравця звали Тед Уільямс.

Через багато років, коли Тед уже залишив кар’єру бейсболіста, громадськість дізналися про доволі цікавий факт—він мав надзвичайно гострий зір. Маючи такий чудовий зір, Тед мав невеличку перевагу. Він трохи краще за інших гравців міг бачити м’яч і тому мав зайві мікросекунди, щоб вирішити, коли бити. Він бачив, чи м’яч підкручений, і таким чином знав, по якій дузі він піде в зоні удару.

Ми, кого було хрищено і хто отримав дар Святого Духа як постійного супутника, також маємо перевагу, якщо говорити про прийняття важких рішень. Як успіх у продажі нерухомості залежить від “місця, місця і ще раз місця”, так і допомога Святого Духа в тому, щоб слухати, слухати і ще раз слухати!

Не розчаруйтеся

Іноді я переживаю, а іноді мені соромно за своє покоління—воно переклало на ваше покоління проблеми і негаразди, які мало б вирішити. За цей час навчилися робити життя кращим, довшим, безпечнішим і яскравішим. Але якщо ми говоримо, наприклад, про жадібність, стосунки між людьми чи довілля, то тут є над чим пожуритися. Ми бачимо нестабільність, що є наслідком наших бурхливих часів. Дивлячись у майбутнє з його численними потенційними кризами, дуже легко розчаруватися чи навіть занепасти духом. Нестабільність ринку праці вкупі з негативними явищами в економіці лише додають сьогодні неспокою. Країни продовжують воювати між собою.

Попри все це, мої юні друзі, нам не слід боятися і керуватися страхами. Писання нагадують нам: якщо ми готові, якщо ми слухняні і якщо ми є членами Господньої Церкви, нам не слід боятися майбутнього. “Праведним нема чого боятися” (1 Нефій 22:22; див. також Алма 1:4; УЗ 10:55). На те, якими чоловіками і жінками ми будемо, частково впливатиме наше вміння справлятися з неприємними і непередбачуваними аспектами життя. Розуміючи, що справжнє життя складається з боротьби, проблем, помилок, можливостей та уроків, будь ласка, не забувайте стару китайську приказку: “Алмаз не відшліфуєш без тертя і людину не вдосконалиш без випробувань”. Господь те саме сказав так: “Є потреба в тому, щоб була протилежність у всьому” (2 Нефій 2:11).

Попри всю нестабільність і проблемність світу, є багато всього, чому можна радіти і чим захоплюватися. Я оптиміст. Я вважаю 2008 рік найкращим часом в історії світу, щоб жити і мати надзвичайне благословення знати повноту евангелії Ісуса Христа. У мене аж мурахи бігають по спині, коли я бачу, як евангелія вселяється в серце й розум дітей Небесного Батька по всьому цьому світу.

Підозрюю, що небагато з вас, якщо такі взагалі є, знають, що відбувається щороку в Головному управлінні Церкви у першу п'ятницю грудня. В цей день традиційно збирається Рада з розподілу десятини, як про це повелів Господь у 120-му розділі Учення і Завітів. Під проводом Першого Президентства збирається Кворум дванадцятьох і Верховний єпископат, щоб визначити, як будуть використовуватися кошти Церкви в наступному році. Охоплює захват, коли бачиш, які рішення приймаються на цьому зібранні. Ми із захопленням бачимо, скільки планується і будується нових споруд для поклоніння. Кількість нових храмів продовжує зростати. Єпископам по всьому світу виділяються кошти, щоб вони знаходили бідних і допомагали їм. Фінансово підтримуються місіонери у понад 350 місіях. Ухвалено проекти з прискорення будівництва храмів. Виділено кошти на функціонування вищої та релігійної освіти. Робота Господа просувається до своєї пророкованої долі.

Я набираюся мужності з величного проголошення віри, зробленого пророком Джозефом Смітом: “Жодна нечиста рука не може зупинити розвиток цієї роботи”³. Хіба не приводить у захват розуміння, що у вас буде можливість стояти на передовій, коли

будуть здійснюватися всі ці обіцяні чудеса? Те, якими чоловіками і жінками ви будете, почасти визначатиметься вашою відданістю справі просування Його царства вперед й участю в ній. Крім вірності, потрібна неабияка самодисципліна. Джим Рон, відомий лектор з питань мотивації, сказав: “Дисципліна—це місток між цілями та досягненнями”⁴.

Я люблю священну музику, особливо гімни хвали чи спонукання. Один з них ми часто співаємо. Це гімн “Нумо, оновімо!” Слова були написані у XVIII ст. Чарльзом Уеслі. Музику приписують Джеймсу Лукасу. Цей прекрасний гімн заспіває для нас сьогодні чудовий хор з Державного університету Юти. Святі останніх днів збираються на причасні збори, духовні вечори та інші заходи, щоб співати, молитися, оновлювати завіти і зобов'язання, а також, щоб підбадьорити одне одного. Коли ми збираємося, то оновлюємося за принципом синергії. У цьому процесі важливу роль відіграє музика. Вона здатна заспокоїти душу і підняти чутливість нашого духа до небесного. Господь нагадав нам, що “пісня праведних є молитвою для Мене” (УЗ 25:12). Будь ласка, зверніть увагу на слова цього гімну, що підбадьорює:

Нумо, рушаймо знову вперед,
Крокуймо у ногу з часом,
Не байдикуймо, поки Господар іде!
Виконуймо Його чудову волю!
Талантів збираймо на нашу долю,
Терпінням надії і трудами з любов'ю...

Життя мине, як сон, Час пролетить бігом
І його не наздогнати,
Швидкоплинні миті не дістати;
І те, що пішло, не повернути.

А тисячоліття рік
Вже прийшов на поріг І вічність як ніколи
близька...

Якби кожен у день Його сходу сказав:
“Я справу свою вже довів до кінця;
Я закінчив роботу, щоб здобути вінця”.

Якби кожен міг від Єгови почути:
“Молодець, ти був вірним;

Увійди в Мою радість і на престолі посядь”⁵.

Послання підбадьорення чітко простежується в цьому гімні. Нам підказують, що у прагненні стати такими, якими нас хоче бачити Спаситель,—“такими як Я є”—ми мусимо часто оновлювати свій ентузіазм і не припиняти чинити добрі діла до самого

приходу Господаря. Якщо зволікатимемо, час обійде нас і за мить зникне назавжди. Кожному з нас захочеться відзвітувати в день Його пришествя: “Я довів свою справу до кінця, я закінчив роботу, яку Ти довірив мені”. І якими неймовірними будуть почуття, якщо у відповідь ми почуємо: “Молодець, ти був вірним, увійди в Мою радість і сядь на Моєму престолі”. Такою може бути наша доля, якщо наша мета—стати такими чоловіками і жінками, якими нам пропонує бути величний Я є.

Часто членів нашої Церкви дуже критично вивчають й іноді висувають до них вищі вимоги, ніж до представників інших релігій. Ви помічали, що часто у ЗМІ зустрічаються такі заголовки: “Мормонський єпископ вчинює...”; “Колишній місіонер-мормон втягнутий до...”; “Мормонська матір обвинувачується в...”? Наші приватні справи є такими ж важливими, як і публічні дії. Часто за нами спостерігають, ніби ми у людей на долоні. Ми ніби живемо у скляних будинках.

Кілька місяців тому я лагодив зламаний водопровід. Працюючи, я промочив і забруднив свій одяг, а мої руки були по лікті в багні. Виявилось, що для ремонту мені потрібна одна деталь, і я, не гаючи часу на миття, скочив у машину і поїхав до магазину господарчих товарів. Коли я вивчав асортимент деталей, щоб вибрати правильний діаметр і параметри різьби, повз мене пройшов незнайомий мені чоловік. Коли він відійшов на кілька метрів, я почув, як він сказав: “Щось він не схожий на Верховного єпископа...”. Мені було так соромно, що і словами не сказати, адже я не дотягнув до стандартів, що очікуються від мене. Тоді я запитав себе суворо: “Девіде, синку, коли ти вже навчишся?”

Зосередьтесь на найважливішому

Прагнення і наполегливість є важливими складовими у досягненні гідних цілей. Ви—багатообіцяюче покоління. Ви маєте багато божественних дарів. Ви здібні й розумні. Ті з вас, хто направляє розум на досягнення продуманих цілей, приречені на успіх. Але розумні, орієнтовані на мету й амбіційні, ймовірно, стануть чоловіками і жінками, на яких покладається наш Небесний Батько у просуванні роботи Його царства.

Майже наприкінці моєї місії в гольф-клубі “Роял Мельбурн” в австралійському Мельбурні проходив чемпіонат світу з гольфу, і любителів дали можливість пограти з професіоналами у тренувальних

раундах перед турніром. В останній день своєї місії я зміг взяти участь у такому тренувальному раунді, втім, не стану обтяжувати вас подробицями того, як це сталося. Коли настала моя черга витягнути з капелюха ім'я професіонала, з яким мені доведеться грати, я витягнув папірець з іменем Арнольда Палмера. Який там страх перед виступом на генеральній конференції!!! Той страх і наполовину не дотягував до переляку, який я відчув, у мить, коли побачив на папірці ім'я “Арнольд Палмер”. Звісно, я більше двох років не тримав у руках ключку для гольфа, тож, користуючись сучасним жаргоном, об мене витерли ноги!

Я не пам'ятаю подробиць раунду, крім того, що грав я надзвичайно погано. На 17-й лунці ми зробили по удару з мітки. Пройшли кілька футів, і я зробив другий удар, потім третій, і аж тоді ми дійшли до м'яча містера Палмера. Юний австралієць, який носив ключки містера Палмера, щосили намагався догодити йому. Я почув, як він сказав йому, що ліворуч є схил, а в ньому струмок, якого звідси не видно. Також він сказав, що праворуч висока трава, в якій важко орудувати ключкою.

Містер Палмер демонстративно кинув ключку в бег і відповів юнакові спокійно, але твердо: “Будь ласка, не забивайте мені голову тим, що справа, і мені байдуже, що там зліва. Єдине, що мені потрібно від вас, це точна відстань від цього м'яча до того прапорця”.

Який то був урок для мене! Я раптом усвідомив, як важливо зосереджуватися на важливому і не відволікатися на те, що зліва чи справа. Без зосередженості не буде досягнення цілей. Надто багато хто з нас переймається тим, що справа і що зліва, і тому не може належно зосередитися на меті, яка знаходиться прямо по центру. Якщо ми не можемо зосередитися на необхідному, важко буде стати такими людьми, якими ми дуже хочемо стати. Рухаючись до цього, пам'ятайте Господнє обіцяння, що “Я йти-му перед вашим лицем. Я буду праворуч і ліворуч від вас, і Мій Дух буде у ваших серцях, а Мої ангели—навколо вас, щоб підтримувати вас” (УЗ 84:88).

Я молюся, щоб у своєму житті ми завжди зосереджувалися на найважливішому. Я свідчу, що ми на Господньому служінні. Ми благословенні, бо нас ведуть сучасні пророки. Моїм привілеєм було служити під проводом 4 пророків цього розподілу. Гадаю, що дещо розуміюся на пророках, і свідчу,

що Томас Спенсер Монсон є Божим пророком у повноті значення цього слова.

Я знаю, що у нас є люблячий і живий Небесний Батько. Ми—Його сини й дочки. Я вдячний за Єдинонародженого Сина, нашого Спасителя, Який спокутав наші гріхи. Усім вам, хто почувається загубленим, або позбавленим надії, або кому гріх став на заваді розвитку, я свідчу, що Його спокута доступна і Його милість існує вічно. Я знаю, що Джозеф Сміт був пророком Відновлення.

Я користуюся нагодою, щоб прикликати благословення небес на кожного з вас. Я роблю це, молячись, щоб ви мали бажання і рішучість бути такими чоловіками і жінками, якими прагне вас бачити Небесний Батько, і звершую це даною мені владою і в святе ім'я Ісуса Христа, нашого Спасителя і нашого Викупителя, амінь.

ПОСИЛАННЯ

1. Christian Weibell to Diane Lefrandt, personal correspondence; used by permission.
2. Originally from Robert Woodruff; see Thomas S. Monson, in Conference Report, Oct. 1987, 82; or *Ensign*, Nov. 1987, 68–69.
3. *History of the Church*, 4:540.
4. Jim Rohn, *The Treasury of Quotes* (2001), 40.
5. *Hymns*, no. 217.